В місті Гумані на золотій бані
Сидить сокіл сивесенький:
"Куди ж ти їдеш, поручнику-пане,
Федьковичу молоденький?"
"Їду я, їду з гори Чорногори
За бистрії за річеньки...
Гей, на день добрий, жовнярський суборе,
Ви, славнії козаченьки!"
"Бог дай здоров'є, поручнику-пане,
Федьковичу молоденький;
Просимо тебе, ой просим тя — з нами
Сідай на мід солоденький".
"Ой не прийшов я до вашого двору
На меду си напивати,
Але-м приїхав славному субору
Співаночку заспівати.
Бо то моя мати мене породила,
Та де вірли воду пили,
Та й співаночок мене научила
Вісімдесєть і чотири.
Бо моя мати мене породила
В чистім полі при Дунаю.
"Співай, мій сину, — так ми говорила, —
Як соловій в темнім гаю".
А я літаю по гаю-діброві,
Та ще буду ба й літати...
Ой позвольте ми, сини соколові,
Межи вами заспівати.
Бо я не їхав з гуцульського краю
До вас, браття, до обіду,
Лиш заспіваю, за кілько сам знаю, —
Відспіваю та й поїду.
Їду, поїду, браття соколові,
Та де би ми добре бути...

А за сим словом бувайте здорові,
Прошу мене не забути".